

ДЪЛГИЯТ ПЪТ НА МЕЧТИТЕ

Автор: ОЛГА ГЕОРГИЕВА
Фотография: СТЕФАН ЩЕРЕВ

„МЕЧТИТЕ СА МОЯТ ДВИГАТЕЛ, МОЯТ СТРЕМЕЖ И НЯМА ДА ПРЕСТАНА ДА ГИ ПРЕСЛЕДВАМ. СПОРЕД МЕН УСПЕХЪТ В ЖИВОТА Е, АКО СИ ОСЪЩЕСТВИЛ ГОЛЕМИТЕ, ХУБАВИ И НЕДОСТИЖИМИ МЕЧТИ. НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ КОГАТО ДОЙДЕ ВРЕМЕТО, В КОЕТО ВЕЧЕ НЯМА ДА ГИ ИМА И ЩЕ СА ОСТАНАЛИ САМО СПОМЕНИТЕ, В ТЕЗИ СПОМЕНИ ЩЕ ИМА ЕДИН ДЪЛЪГ И ЗАВЪРШЕН ПЪТ, ОНЗИ ДЪЛЪГ ПЪТ НА МОИТЕ МЕЧТИ.“

Малкото момче от крайните квартали на София, което мечтаеше да стане актьор, вече има повече от 20 години в актьорската професия зад гърба си, десетки успешни роли в киното, телевизията и театъра, стотици аплодирани представления, хиляди почитатели и признание у нас и в чужбина. От 2002 г. до днес Владимир Карамазов е част от трупата на Народен театър „Иван Вазов“.

През 2013 г. заедно с приятелите си Захари Бахаров и Юлиан Вергов създава продуцентската компания Three Bears Entertainment. От 2014 г. е посланик на „Нощта на театрите“, участва в благотворителни инициативи, създава собствени проекти. И продължава да мечтае смело. Ето какво сподели Владо Карамазов специално за читателите на сп. „Betty Моята аптека“.

ЗА ТЕАТЪРА И НОВИТЕ ТЕХНОЛОГИИ

Всъщност това е една форма на реклама, която остава неизползваема от българския театър. Не виждам нито един театър да се възползва от тях, а според мен би трябвало – както е навсякъде по света. Лично аз ползвам новите технологии и смятам, че човек трябва да бъде адекватен на времето, в което живее. Предпочитам да бъда на „ти“ с тях, защото социалните мрежи дават един достъп до аудиторията, какъвто нищо друго не може да ми даде. Имам и Facebook, и Instagram, имам и Viber Community с над 60 000 човека, които получават като съобщение на телефона си всички мои постове.

ЗА САЙТА WWW.VLADIMIRKARAMAZOV.COM

Занимавам се вече две години с него. Сайтът е моята лична сцена, на която се изявявам по начина, по който аз реша. Дълго време във всички медии всеки малко си допринасяше с изречение, с две, с три, откровени лъжи... В този сайт е чистата истина, такава, каквато е, и това за мен е много ценно. В блога си пиша по теми, които са ме провокирали в ежедневието, или изведнъж ми е изскочило нещо от моето минало, което решавам, че мога да споделя.

ЗА НОВИЯ ПРОЕКТ

Сега започвам един много голям проект, казва се „Неуморимите до 40“. Този проект навърших 40 и реших да намеря десет човека, които са до 40 години и са успели тук, в България. Оказа се, че има хора и на по 27-28 години, които са направили вече много! Точно социалните мрежи ми подсказаха, че младите хора в България се нуждаят от някакъв провокатор, от вдъхновител, за да останат, да се задвижат и да направят всичко да успеят тук. Защото най-лесно е да заминеш, но като заминеш, не смятам, че всичко изведнъж се нарежда. Всеки трябва да опита да успее в нашата страна, това е възможно! И аз ще покажа десет човека с различни професии, които са се доказали тук, в България. Това са текстове, които пиша в блога. Отивам, снимам хората така, както искам аз да ги представя, и тези материали ги разпространявам в социалните мрежи. Всеки път се обръщам към големи компании да застанат зад мен, за да може отзвукът да е още по-голям.

За този проект също. Най-вероятно и аз самият имам нужда от тези примери, мен също ме вдъхновяват. Те доказват, че сега с интернет пространството светът е отворен по начин, по който допреди десет години не беше. И всеки трябва да се възползва максимално и да опита. На някого му е писано,

на някого не, но който просто сега и си мрънка, не може да постигне нищо.

ЗА НОВАТА МИСИЯ НА 40

Казват, че на 40 получаваш нова мисия в живота. И аз я получавам, не мога още да говоря свободно за това, но тази 2019 г. категорично, без дори аз да го искам, сложи точка на досегашния живот и някакси усещам, че започва нещо абсолютно ново, с абсолютно нови хора, на чисто. Това не съм го търсил, то просто стана.

ЗА ЗДРАВЕТО

Дори със здравето имах перипетии едни пет месеца. Имам си проблеми с кръста, но сега беше драстично, бях на легло, с упойки. Това беше ясен знак, че трябва малко да спра и да си дам някои сметки в живота, да преустановя някакви неща, да намаля темпото, да започна друго, да направя пауза. В момента се опитвам точно това да правя, не ми се удава много, но усещам, че около мен един кръг се затваря, затваря, затваря... Взаимоотношения с хора, много неща.

ЗА ПРОМЕНИТЕ

Цял живот съм ги мразел. Но през последните две години толкова много станаха тези промени, че някакси им се отгадох... Като актьори се сблъскваме с драматургията, а в нея са кодирани много послания, които ние, за разлика от публиката, която идва и просто гледа два часа представлението, три месеца дълбаем. И в това дълбаене изскачат неща, които доста често могат да ни дадат отговор на собствените ни въпроси и терзания.

ЗА „ТАНЦЪТ ДЕЛХИ“

С „Танцът Делхи“ стана точно така. Иван Вирипаев, човек, леко „отлепил“ от нашия свят, който се интересува от съвсем други неща, пише тази пиеса в много тежък за негов период. И в пиесата излиза нещо много хубаво – че всеки трябва да позволи на всичко около него да бъде такова, каквото е, и да не се стреми да го промени.

ЗА ИНТУИЦИЯТА

Моята интуиция винаги ме е водила в правилната посока. Не съжалявам за нищо, всяко нещо, което ми се е случило, ми е дало шанса да науча повече. От всичките проблеми през последните години и всичките хубави и лоши неща, единственото, което не харесвам в себе си, е, че се изнервих много, станах някакъв невротик. Това ще се опитам да преборя.

ЗА ЛЮБИМИТЕ РОЛИ

Иван в „Арт“, това беше представление на Three Bears Entertainment, което изграхме в Самирата. В „Богът на касациата“ на камерна сцена на Народния театър Ален Рей – харесва ми много, докопах нещо различно, което не бях играл. И ролята ми в „Дяволското гърло“ на Филип Чанов.

Но тези роли ги свързвам не само с крайната им реализация, а и с атмосферата и самия процес на създаването. Когато има положителен дух по време на репетиции, на снимки, винаги после ти е някакси мило. Като свърши „Дяволското гърло“, ми беше много гадно, защото е нещо, което ние чакахме, чакахме да стане и изведнъж... то стана и си мина. След такива про-»

екти винаги си казвам: дано поне още един, два ми се случат!

ЗА „ДЯВОЛСКОТО ГЪРЛО“

Беше пълна лудница. Гонеше ни един нездрав ентусиазъм и слава Богу, че някой ни пазеше. Трябваше да направим една каскада с мотори и понеже нямаше откъде да се вземе мотор, аз имам един мотор в нас. С кросов мотор не съм кой знае колко добър, бях си го купил, за да се науча. А по стечението на обстоятелствата цялата гора беше мокра. И с пустия ми ентусиазъм и без никакви предпазни мерки, без екипировка, качих се на тоя мотор, ударих си коляното. В гората на два-три пъти такива рискови ситуации имаше... Никога няма да забравя и хората от Смолян. Снимахме по къщите им, бяха толкова готини. Беше такова събитие за града, че се движим всекидневно в Смолян, в кварталите. И третото нещо, което няма да забравя, са завоите на Смолян! В края на снимките вече ги вземах като истински смолянчанин!

ЗА АНИМАЦИОННИТЕ ФИЛМИ И ДУБЛАЖА

Гледам анимационни филми и те ме успокояват много, като хапче антистрес. И те винаги имат някаква поука. А колкото го дублажа на анимационни филми, това е специфичен дублаж, доста сериозен. Когато го слушаш, не си даваш сметка колко

е трудно, но диапазонът, който се гони в тях, е невероятен голям! Всичко се прави по някакъв начин преекспонирано, но след това виждаш, че точно така трябва да се направи, с адски много енергия. Докато свикнеш, е много трудно. И много бързо се изморяваш, защото темпото, в което ти играеш, е на 100. И това е игра наистина. Повтарянето на една дума е по 30 пъти, докато не стане най-доброто. Много исках да се сблъскам с подобно нещо, защото не всеки го може и защото е много сериозен опит. Дублирах „Принцесата и жабокът“ (моите приятели с деца много ме бяха похвалили за принц Навийн), след това още едно анимационно филмче. После два документални филма на IMAX, също с подобна трудност.

ЗА ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТА

Искам да ми се случват различни неща, не само това, с което съм свикнал. Аз сам дори се предизвиквам, постоянно си вдигам летвата – с фотографията, с какво ли не.

ЗА „СЪРВАЙВЪР“

Научих нещо важно от „Сървайвър“, нещо, което прилагам в моята работа – дисциплината. Аз не съм ходил в казарма и най-сложното нещо беше да се мобилизирам, да дам всичко от себе си, да съм като пушка. Там имаше аржентински екип, който снимаше, и ги виждахме как работят, без да мрънкат. Мрънкането най-много ме дразни!

ЗА ФОТОГРАФИЯТА

Винаги съм снимал, винаги съм се интересувал от апарати, но на ниско ниво. Когато отидохме в Смолян, режисьорът Павел Веснаков, заклет фотограф, ме запали и насърчи. Каза ми какво трябва да си купя. Тогава си направих и сайта. Реших, че няма откъде да го зареждам със снимки, освен ако не са мои. И оттам малко по малко се запалих ужасно много, започнаха обективите, програмите, обработването на снимки ... Слава Богу, имам кого да снимам около мен. Моите модели са всички популярни хора в България, не на всеки се удава тази възможност. Те ми се доверяват, аз ги снимам и започнах да се развивам в това поприще, много ми е интересно. Това си е също една вселена. Снимам много и за всичките ми дигитални проекти с големи компании.

ЗА ЛЯТОТО

Това лято ще се отдам на пътуване. Преди много пътувах и установих, че с времето това също съм го оставил някъде много далече. Преди пътуването ми беше най-близкото нещо, обиколил съм цяла Азия, повече от 50 страни, ходех на трипове по месец и половина от страна в страна. И изведнъж това нещо приключи. Тази година ще го подновя след 7-8 години пауза, ще си хвана фотоапарата и ще попътувам малко. Ще пътувам до Азорските острови, ще отида до Лондон, до Италия, до нашето Северно Черноморие.

ПОЖЕЛАНИЕТО

Никога да не забравяме, че това дали ще постигнем нещо, или няма да постигнем нищо, зависи много от нас. Когато постигнеш нещо значимо и доста по-голямо от това, което ти си си представял, само тогава според мен животът би имал смисъл. Аз още не съм го постигнал, надявам се да успея!

КЪДЕ ОТИДОХА МЪЖЕТЕ?

Текст: АНТОАНЕТА НОВАКОВА, фамилен психотерапевт, педагог

ИМАМ ПРИЯТЕЛКИ – МЛАДИ, КРАСИВИ И УМНИ. НЯМАТ СЕРИОЗНИ ВРЪЗКИ И КАЗВАТ: НЯМА СВЕСТНИ МЪЖЕ! КОЛКО ЧЕСТО НАПОСЛЕДЪК ЧУВАМЕ ТОВА! ЖЕНИТЕ ПИТАТ КЪДЕ ОТИДОХА СВЕСТНИТЕ МЪЖЕ, А МЪЖЕТЕ ТЪРСЯТ ИСТИНСКИ ЖЕНИ. ОБИКНОВЕНО ЕДНА СИТУАЦИЯ НЕ Е ЕДНОСТРАННА.

Напоследък изискванията към мъжете са разнопосочни, от една страна да е мачо – добре изглеждащ, силен и разгонен самец, който е свикнал да подчинява, и в същото време нежен и емоционално зрял мъж, който да е достатъчно чувствителен, че да разбира жената. Да се не начуди човек как е възможно да се удовлетворят такива очаквания. И резултатът не закъснява: Няма свестни мъже!

Изискванията към съвременните мъже са много. Съвсем доскоро отглеждането на децата беше зона, запазена само за майките. Бащите работеха и по този начин се грижеха за семействата си. Това доведе до т.нар. отсъстващи бащи, онези строги фигури на върха на семейната структура, които, въпреки че имаха важна роля във вземането на решения, бяха всъщност емоционално недостъпни и липсващи. „Ако мъжът е главата, а жената шията, то главата гледа натам, накъдето я завъртят.“ Казваше майка ми, кратко определяйки ролята на баща ми. Сега се за един вец: „Казват, че любовта на мъжа минавала през стомаха. Излиза, че той си намира любовница, защото тя прави чудесна мусака“. Но шегата настрана, това беше посланието, което гласно или негласно чувахме от своите майки и баби – „мъжът трябва да те знае от кръста надолу“, казваше баба ми. Това за нейното време е било валидно, но днес има нужда от емоционална близост и разбиране. Това е една култура, която е много трудно да научиш и предадеш, ако самият ти не си била научен на това.

Оставайки предимно в ролята си на майки и съпруги, за жените беше трудно да имат възможността да отделят време за себеосъзнаване и себеразвитие. Това вече е минало. Днес жените са активни в професионално и социално отношение. Те посещават семинари, женски групи, слушат лекции и се грижат за личностното си израстване. И естествено към мъжете се предявиха нови очаквания: да взимат

активно участие в семейния живот, да имат близост с децата си и да бъдат емоционално достъпни за партньорките си. Още повече че жените днес са самостоятелни и справящи се с повечето неща в света – къщата, колата, работата... с две думи – са си самостоятелни. Е, къде да се намери място за мъж? Водени от копнеж за близост, често забравяме факта, че мъжете и жените са различни: те мислят, говорят и действат по различен начин, имат различни ценности, тълкуват света по различен начин. И когато „мерим“ мъжа с женски аршин, получаваме грешна сметка.

От доста време на агресивността се гледа като на тема табу. Това не е само плод на житейски намерения, отразяващи тенденцията към мир, толерантност и разбирателство, а и следствие на това, че момчетата се отглеждат предимно от жени – у дома, в детската градина, в училище. Оказва се, че деца, които са били възпитани да проявят агресията си и не са били научени да я изразяват по кон-

структивен начин, в по-късна възраст са по-склонни да проявяват насилие навън в света или да го насочат навътре към себе си, изразено в унищожителна самокритика, самонаранявания, хранителни разстройства, депресии. За момчетата е много важно да се научат да развият здравословно отношение към агресията в себе си, да умеят да поставят и отстояват границите си. И за това особено важна роля има бащата. Увлечени от потока на съвременното да култивираме мъжката енергия, ние, жените – майки, съпруги, сестри, приятелки, любими, потискаме дивия мъж, който подобно на дивата жена има нужда от пространство и време да израсте, да се прояви. Това е дивият мъж, който не е енергията на мачото, а мъж, който, познал и приел агресивността си, действа не с жестокост, а с непоколебимост. Нека не забравяме, че всъщност главното достойнство на мъжа е силата, но не физическата, а силата на характера, че Той преди всичко трябва да е добър Човек.